

[Skatteministeren]

stiller vi os så, at efter godt 3 år likviderer selskabet og aktiverne bliver realiseret, hvilket regnestykke kan man så få ud af det?

Ja, så er der en lang række forhold, der udhuler den umiddelbare gevinst ved forskellen i skattesatserne i selskabet og hos de personer, der deltager i dette tænkte arrangement, som Socialdemokratiet har stillet op.

Aktionæren skal afholde en række omkostninger: gebyrer osv. i forbindelse med, at der bliver optaget kassekredit, stempelafgift, stiftelsesomkostninger, kapitaltilførselsafgift og løbende gebyrer. Selskabet skal afholde en række omkostninger: revisionsudgifter, årlige depotomkostninger og handelsomkostninger ved køb af værdipapirer. Der er også en renteforskel mellem det lån eller de penge, der er placeret i selskabet, og kassekrediten. Disse faktorer i regneeksemplet er så tungtvejende, at arrangementet til trods for den umiddelbare skattebesparelse indebærer et samlet underskud efter skat på knap 20.000 kr. efter 3 år for hver af deltagerne. Her er der i hvert tilfælde tale om ret realistiske forudsætninger, som altså viser, at i dette tænkte eksempel, som Socialdemokratiet har gjort en hel del ud af i den offentlige debat i den sidste tid, vil der være tale om et tab ved at lave denne såkaldte spekulation. På den baggrund må jeg altså afvise, at der i praksis vil udvikle sig nogen synderlig skattetænkning i, at skattesatsen for selskaber nu sættes ned.

Jeg skal da gerne medgive, at også for regeringen er det et mål, at der er symmetri og parallelitet i skattesatserne mellem f.eks. selskaber og personligt ejede virksomheder, mellem selskabsskat og skat af kapitalafkast. Det er uomtvisteligt en fordel, at der er det mindst mulige spænd imellem skattesatserne, men med de meldinger, der er givet fra stort set alle partier i Folketinget, er der også al mulig udsigt til, at det vil være den udvikling, vi vil opleve i de kommende år: at der sker en parallelforskydning nedad i samtlige skattesatser.

Nu tager vi altså et første skridt og må formode, at der i de kommende år vil blive taget yderligere skridt. Der vil også være mange, der tager i betragtning, når de overvejer at gå ind i spekulative arrangementer, at tidshorizonten alligevel nok ikke er så udstrakt, når man skal vurdere spændet i skattesatserne.

Alt taler for, at der i de kommende år vil ske en parallelforskydning nedad af samtlige skattesatser i det danske skattesystem.

Partierne er lidt uenige om, hvorledes denne parallelforskydning nedad i skattesatser skal finansieres, men der er ingen som helst uenighed om retningen, og derfor forstår jeg egentlig ikke den kraftige socialdemokratiske vrede over det, vi foretager her.

Det er kun et skridt i den nødvendige retning, hvis vi skal tilpasse os de vilkår, der gælder i de kommende år – ikke mindst i forbindelse med vores indtræden i EF's indre marked. Den nødvendighed – at foretage denne tilpasning af erhvervsskattesatserne – opvejer efter regeringens opfattelse langt den helt teoretiske ulempe at have et spænd mellem selskabsskattesatsen og de øvrige skattesatser i vores skattesystem.

Så må jeg endelig lige sige til fru Bente Juncker, at det altså ikke er sådan, at danske finansielle institutioner bliver ugunstigt eller urimeligt behandlet efter dette forslag i forhold til deres udenlandske konkurrenter. Der sker tværtimod det, at danske finansielle institutioner nu får skattevilkår, der ligner dem, som deres udenlandske konkurrenter opererer under.

Det, der er karakteristisk for vilkårene i udlandet, er, at selskabsskattesatsen er lavere end de 50 pct., den i øjeblikket er i Danmark.

Til gengæld betaler de udenlandske finansielle institutioner højere arbejdsmarkedsbidrag. Det, regeringen gør med sit forslag nu, er netop at sænke selskabsskatten for de danske finansielle institutioner og så øge det, man kan sammenligne med de udenlandske finansielle institutioners arbejdsmarkedsafgifter. På den baggrund kan man sige, at vi foretager en tilpasning, som gør, at de danske finansielle institutioner konkurrerer på mere lige vilkår med deres udenlandske kolleger.

Lad mig også minde om, at nettogevinsten for pengeinstitutterne i Danmark er beregnet til omkring 600 mio. kr., så ingen kan være i tvivl om, at også den finansielle sektor har meget stor nytte af den omlægning, der her foreslås.

Stavad (S):

Man fik næsten det indtryk ved at lytte til skatteministeren, at det eksempel, som han fremdrog til belysning af de spekulationsmuligheder, som skatteministeren ikke kunne få øje